Zesde Jaer. N° 1. Zaterdag, 8 January 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. Collee, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit de drukken of dazelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 8 JANUARY.

Een oogslag over de Staetszaken.

Wy zyn nog altyd zoo gelukkig geene groote staetkundige gebeurtenissen te moeten aenteekenen.

Het oorlogstooneel, dat thans op den aerdsbodem woedt, is ver van hier.

De europesche Staten, alhoewel er nu en dan wel eens eene pooging tot gisting ontstaet, de oproerige strekkingen, die gewoonlyk uit een brandend, maer onmagtig komplot voortspruiten, worden by of voor hunne uitberstingen beteugeld, en derzelver gekende uitvoerders worden door de openbare policie-mannen aengehouden of op de vlugt gedreven. — De politieke toestand van ons eigen land, alhoewel aen onze lezers genoeg bekend, is nog wel eens weerdig, om in het kort hier opgehelderd te worden. Immers de toestand, waerin hetzelve zich bevindt, is teenemael valsch. Valsch voor de liberalen, die roepen dat zy de bazen van het bestuer moeten zyn, en valsch voor de katholieken, die roepen dat zy door de liberale bestierders gaen verdrukt worden. De liberalen schreeuwen tegen het ministerie, omdat de drukpers, en wel byzonder voor de feiten welke meest al door de overdrevene liberale persen begaen worden, door een nieuw strafwetboek gaet beteugeld worden. De katholieken zyn met rede misnoegd, omdat ditzelfde strafwetboek met straffen voor de geestelykheid, in het uitoefenen harer bediening voor den dag komt, die door de Grondwet van 1851 regtstreeks afgeschaft en ontkrachtigd zyn. Middelerwyl zyn de oude liberalen, die altyd geerne den huichelaer gespeeld hebben, en de religie slechts in hunne geheime en verholene byeenkomsten en maçonnieke vergaderingen lasterden en verpletterden, in de uiterste kommernis gebragt, door de publieke schandalige demonstratiën, die de jonge liberalen tegen den godsdienst en het koning dom ten toon spreiden. In elk voorkomend geval zyn zy hiervan de bevreesde aenschouwers, en durven zelfs niet luidop die dwaze akten goedkeuren, die zy nogtans den jongeren zelf geleerd en ingeplant hebben. Het sterven van eenen student der gentsche Universiteit en de demonstratiën die er op gevolgd zyn, bewyzen genoegzaem het eerste punt. Intusschen schudden de ouden het hoofd en zeggen stillekens : ò losse jongheid, gy laet te zeer aen de verstomde wereld zien, wie wy zyn, en wat wy met den tyd zoeken uit te werken. Gy kompromettteert onze werken. Dan nog hebben zy de regtzinnigheid van eenen man op den hals gekregen, dien zy meenden onder hunne rangen te moeten tellen ; maer die in eens ontwaekt, een waer daglicht werpt op den geest van de byzondere weldadigheid van ons vaderland, en de volle logenstraffing geeft aen den laster, aen al de leugens, aen al de bespottingen, aen al de vervalschingen, met welke zy verleden jaer het land, en in december de kiezers bedrogen en misleid hebben. De brieven door M. Ducpétiaux aen de liberale gazetten toegerigt, die zyn werk lasteren en vervalschen, zyn nieuwe uitmuntende bewysstukken van zyne hooge kennis en uitmuntende principen, die deze hooggeplaetste man over de gelasterde liefdadigheid koestert.

Keeren wy nu onzen oogslag nog eens naer de oorlogstooneelen van Azia, om te zien hoe daer de Spaensche en Fransche vaendels, die verre van hun vaderland voor het Roomsch Katholiek geloof wapperen en in de woeste barbaersche streken van Cochinchina indringen, thans gesteld staen.

Men meldt thans, dat de keizer van Cochinchina ver van aen de bedreigingen der fransche en spaensche legermagten toe te geven, zich integendeel, op eenen krachtigen tegenstand toebereidt.

De vervolgingen tegen de christenen zyn nog heviger geworden, en verscheidene van hen zyn onlangs te Hué ter dood gebragt.

Een dier christenen heeft, alvorens zich aen de beulen over te leveren, met plegtige stem eene predikatie gehouden, welke een goed uitwerksel op een groot gedeelte der bevolking heeft gedaen. Men zegt dat hy de aenstaende inneming van Hué en den ondergang van den keizer Tu-Duk heeft aengekondigd. Het grootste gedeelte der inlandsche christenen hebben zich verborgen om aen de woede van den vorst te ontsnappen.

Wat den toestand der verbondene legers betreft, dezelve is steeds moeijelyk, en men is verpligt de levensmiddelen van zeer ver te doen komen. De troepen verlangen vurig tegen de hoofdstad op te rukken ; doch de admirael moest nog eenige schikkingen nemen om den goeden uitslag dier groote onderneming te verzekeren.

MM. Coomans en de Muelenaere hebben zich, in de diskussie over het budjet, verzet tegen het verhoogen der traktementen van de diplomaten ; zy drongen integendeel aen dat, alvorens aen de groote heeren te denken, men denken moest aen de kleine ambtenaers, waervan er zoo velen te weinig hebben om te leven, te veel om te sterven.

Wat was het antwoord op die regtveerdige vraeg ?

De minister van financiën, M. Frère, schoot in gramschap en verontweerdiging op, andere leden der Kamer deelden in die kwaedheid, en men noemde de twee sprekers, welke ten gunste der kleine ambtenaers het woord voerden : « afbrekers ; mannen, die den kleine tegen den groote willen opstoken. »

Men moet inderdaed verwonderd staen, als men zulke tael hoort in den mond van menschen, die beweeren alleen — en zy alléén de vrienden van het volk te zyn.

In 1848 en later deden diezelfde mannen alles wat mogelyk was, om den kleinen burger te vleyen ; men beloofde bergen van goud.

Eenige belastingen werden gewyzigd ; men betoonde genegenheid voor den minderen man ; de grooten die eenen al te grooten trein voerden, werden gekortvleugeld, want iedereen vond dat zy al te diep met de scheer in het goudlaken van 't gouvernement zaten ; men beloofde integendeel den minderen waervan er velen, met vrouw en kinderen, armoede leden, wat ruimer te zullen gedenken.

Die dagen zyn voorby ; het ministerie is de spaerzaemheid vergeten ; de traktementen der grooten worden nu weêr verhoogd, en als MM. Coomans en de Muelenaere het ministerie komen herinneren, dat het beter ware den kleinen burger dan wel den ryke te gedenken, verwyt men hun, dat zy den arme tegen den ryke willen ophitsen....

Zoo veranderen de menschen — en nog wel van die menschen, welke beweeren vaste principen te hebben.

De minister van buitenlandsche zaken heeft voor argument aengehueld, om de verhooging der traktementen te bekomen, dat de huerprys der hotels, der paleizen, in de verschillige steden zoo hoog geklommen is, dat onze diplomaten niet meer kunnen bestaen.

Ja, zegde M. Coomans ; maer de prys van het brood, dat de kleine ambtenaer moet hebben om te leven,

---

DE HUZAER VAN FRIEDLAND.

(*Vervolg en einde.*)

— Ah ! des te beter ! maer wat gaet gy dan doen in dit gevang !

— Gy zyt wel nieuwsgierig.

— Ik zeg u vooraf dat gy er niemand zult vinden.

— Dat is my onverschillig. Vaerwel.

En de ruiter gaf zyn peerd de spoor, volgde den weg die hem door den eerlyken burger was aengewezen. Zoo als deze had gezegd, vond de krygsman de deuren des gevangs gesloten. Alles was nog in denzelfden staet zoo als op het oogenblik dat de plotselinge terugkomst der pruissische afdeeling haer had doen ontruimen. Na zyn paerd voedsel te hebben gegeven, strekte de vermoeide reiziger zich op eene bussel strooi uit en viel weldra in een diepen slaep.

's Morgens om 5 ure werd hy door trompetgeschal gewekt ; een regiment dragonders kwam de stad bezetten om haer tegen allen overval te bevryden, welke nogmaels zou kunnen gewaegd worden door eene vyandelyke kolom ontsnapt aen de slagtery van Friedland.

De ruiter verroerde zich niet, hy wachtte bedaerd de aenkomst zyner vaderlanders af, want hy wist zeer goed dat zyne gevangenis eene der voornaemste posten was welke zy moesten bezetten.

Welhaest verscheen er een luitenant aen het hoofd eener kompagnie dragonders ; toen hy het voorhof opreed, zag hy een peerd en eenen huzaer daerneven ; hy naderde hem aenstonds na afgestegen te zyn ; de huzaer stond op groette den officier op 's krygsmans wyze :

— Wat doet gy hier ? vroeg deze hem.

— Ik wachtte op u, luitenant.

— Hoe ! gy wachtet my ? maer waerom zyt gy niet by uw regiment ? Het 9^e huzaren maekt mede de afdeeling ligte ruitery van generael Lasalle uit.

— Ik weet het, luitenant ?

— Ah ! ah ! ik zie wat het is, gy zyt een dier achterblyvers van het leger.... die zich vermaken met rond te zwerven en buit te zoeken, terwyl hunne makkers vechten.

— Gy bedriegt u, luitenant.

Het gelaet des huzaren was een-klaps met een heerlig rood overtogen, en eene stuiptrekkende beweging bewoog zyne lippen.

— Het is [illegible]lyk antwoordde de luitenant, maer gy moet bekennen, dat de omstandigheden u beschuldigen. Indien gy [illegible] plegtig zyt hoe moet men dan uwe aenwezigheid buiten, ver van uw regiment, uitleggen ?

— Het was my voorgeschreven, geboden door mynen pligt.

— In dit gevang te verblyven ?

— Ja, luitenant, ik was hier opgesloten toen de Pruisen het fransche bataillon gedwongen hebben de stad te ontruimen ; zy deden my hier uitgaen, en zoodra het my mogelyk was ben ik teruggekeerd.

— Verduiveld dat is verschillig. Dan hebt gy wel gedaen.

De toon waerop de officier sprak was merkelyk verzacht, en, na een oogenblik overdenkens :

— Maer, myn vriend, hernam hy, gy hebt my nog niet gezegd waerom gy in dit gevang op gesloten waert. Was het voor eene geringe zaek ?

— Wel neen, luitenant ; ik moet door den kop geschoten worden.

De officier maekte een gebaer van verwondering en byna van schrik.

— Gy zyt dan weggeloopen ? vroeg de officier.

— Ik heb nog veel meer gedaen, luitenant, maer, het my toe er u niets meer van te zeggen. Dat het u voldoende zy te weten dat ik de zwaerste straffe moet ondergaen die een krygsman kan opgelegd worden.

— Dan zal ik [illegible] verder aendringen, maer wat hebt gy gedaen wat zyt gy geworden, sinds de Pruisen hier in gekomen zyn ?

— Ik ben een weinig wandelen geweest... ik ben zelfs een weinig ver geweest.

Een ligte glimlach betrok den mond van den huzaer toen hy die woorden uitsprak.

« Welaen ! hernam de officier, ik zie dat gy in geene uitlegging met my treden wilt.

» Ik zal my voor den krygsraed verklaren, luitenant... en uwe nieuwsgierigheid zal kortelings voldaen worden. Nu, verzoek ik u, dat gy myne aenwezigheid in dit gevang regelmatiglyk bestatigen en er my in opsluiten zoudt.... want dit is voor my zeer belangryk.

Terwyl de huzaer sprak, aenschouwde de luitenant zyn peerd nauwkeuriglyk.

» Gy hebt daer wel een schoon peerd en dat voor een eenvoudigen ruiter ; het is een peerd van een opper-officier.

» Het hoort toe aen kolonel Charpentier van het 3^e jagers.

» Hoe komt hetzelfs hier ? Zoudt gy somtyds...

De officier zweeg, hy wilde den begonnen volzin niet eindigen, omdat dit einde een twyfel te kennen gaf over de kieschheid en de eerlykheid van den soldaet.

» Ik versta u, luitenant, antwoordde Albert met verwondering : dit peerd is my met veel dienstveerdigheid geleend geworden door den kolonel van het 3^e jagers, en dit zweerd behoort my ook niet toe, maer aen een ruiter van hetzelfde regiment : hy was gekwetst en heeft het my overgegeven ; het is my niet nutteloos geweest dat verzeker ik u ; luitenant ! maer het is tyd dat ik myn verblyf betrekke hetwelk my byzonderlyk is aengeduid, en ik bid u, luitenant, van te bevelen dat ik aen de inrigting der gevangenis onderworpen worde ; ik wil er geene andere. Wat het peerd des kolonels en het zweerd des huzaren betreft, die geef ik in uwe handen over, opdat zy aen hunne wettige eigenaers behandigd worden.... daerenboven, zy zyn my beide nutteloos geworden.